

LFÖLDI MŰHELY

Baka István

Dalok harmincévesen

I.

A nyirkos égi fellegek:
penészes, süppedt szalmazsákok,
dér hull belőlük: fénytörök, —
beh sivár, Uram, a lakásod!

Itt varjakkal gombolt, fehér
köd-ingben vár reád a rét,
domb térdel, nyújt feléd esengve
imára kulcsolt jegenyét.

Hiába kérlelünk, Uram —
világod ily hamar meguntad?
Ajtódra, látom, most akasztod
a biztosítólánc-Tejutat.

II.

Csillagok, csillagok, Mennyszág
kökerítésén üvegeserepek,
elvértik rajtatok a zsoldár,
Isten elébe nem mehet.

Bordáimat ki lajtorjának hittem
mennyekbe, most magamba visszahullva
nézem, hogy könyököl ki Isten
a holdra, mint homályló kocsmapultra.

Tenger és ég ablaktáblái között
vergődő légy volt énekem,
végtelenből csak a határtalanba, —
szavam: nem szabadulhatnak sosem.